

КОНСТАНТИН УШИНСКИ ЛЕБЕДИ

Превод от руски: Теодор Попов, —

chitanka.info

Живели едно време мъж и жена. Имали си те дъщеричка и синче. Наканили се веднаж майката и бащата да идат в града и рекли на дъщерята:

— Дъще, отиваме в града; ще ти донесем кравайче, ще ти купим кърпичка. Ти бъди разумна: пази братчето си, не излизай от двора.

Отишли родителите, а момичето сложило братчето си върху тревицата под прозореца и изтичало на улицата да си поиграе. Не щеш ли, долетели изневиделица лебеди, грабнали детето и го отнесли на крилете си.

Върнало се момичето, гледа — братчето му го няма!

Втурнало се да го дири — и тук, и там, — никъде го нямало!

Викало, викало — ала братчето не се обаждало. Завтекло се момичето по широкото поле: надалече се стрелнало ято лебеди и се изгубило зад тъмните гори... „Лебедите са отнесли братчето ми!“ — помислило си момичето и се впуснало да ги гони.

Тичало, тичало, гледа — в полето печка.

— Печко, печко, кажи ми: накъде отлетяха лебедите?

— Изяж ръжената ми питка и ще ти кажа.

А момичето рекло:

— Ние в къщи и пшенични питки не ядем!

И изтичало нататък.

Тича момичето и гледа — ябълково дърво.

— Ябълко, ябълко! Накъде отлетяха лебедите?

— Изяж моите диви ябълки и тогава ще ти кажа.

— Ние в къщи и градински не ядем! — рекло момичето и изтичало нататък.

Тича момичето и гледа: тече млечна речица между брегове от петмез.

— Млечна речице, петмезени брегове! Кажете ми: накъде отлетяха лебедите?

— Вкуси от моето млечице и моя петмез — тогава ще ти кажа.

— У нас в къщи и сметана не ядем!

И изтичало девойчето нататък.

Може би още щяло да тича момичето, ала насреща му се изпречил един таралеж. Искало момичето да го побутне, ала се побояло да не се убоде и запитало:

— Ежко-бежко, накъде отлетяха лебедите?

Таралежът показал на момичето пътя. Тичало момичето по пътя и гледа — къщурка на кокоши крачка. В къщурката стои баба Яга, с костеливи крака, с глинена муцуна; а на пейчица до прозореца седи братчето и си играе със златни ябълчици. Дотичало момичето до прозореца, сграбчило братчето си и побягнало към къщи. А баба Яга повикала лебедите и ги пратила да догонят момичето.

Тичало момичето, а лебедите а-ха да го настигнат. Къде да се дене? Дотичало момичето до млечната речица с петмезените брегове.

— Речице, миличка, скрий ме!

— Вкуси от моето млечице и моя петмез.

Опитало момичето млечице с петмез. Тогава речицата го скрила под стръмния си бряг, а лебедите прелетели наблизо.

Отново побягнало момичето, а лебедите го видели и отново се впуснали след него. Какво да прави? Дотичало момичето до ябълката:

— Ябълчице миличка, скрий ме!

— Изяж моите диви ябълки — тогава ще те скрия.

Нямало какво да прави момичето — хапнало си диви ябълчици. Ябълковото дърво скрило момичето под клонете си. Лебедите прелетели наблизо.

Излязло момичето изпод ябълковото дърво и се завтекло към къщи, а лебедите пак го видели и — след него! Съвсем наблизо долетели и запляскали с криле над главата му. Едва дотичало девойчето до печката:

— Печице, майчице, скрий ме!

— Изяж ръжената ми питка — тогава ще те скрия.

Бързо изяло момиченцето ръжената питка и се завряло в печката. А лебедите прелетели наблизо.

Излязло момиченцето от печката и се затичало с все сила към къщи. Лебедите пак го видели и пак го подгонили. А-ха да го настигнат, да го плеснат с криле в лицето и да грабнат братчето — но къщурката не била вече далеко. Втурнало се момичето в къщурката, залостило здраво вратата и затворило прозорците. Заизвили се лебедите над къщурката, закряхали — и както дошли, така и отлетели при баба Яга.

Върнали се в къщи мъжът и жената, гледат — момченцето си е в къщи — живо и здраво. И подарили на момичето кравайче и кърпичка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.